

Oral travniščne 1. verste pri nas daje v dobrem letu blizo 45 centov suhega sená, in 30 centov otave, in po tem še dobro pašo, ki je enaka kakem 15 centom otave. Oral 2. verste travnika dá v dobrem letu blizo 30 centov sená in 20 otave. Oral košenine 3. verste pa dá kakih 15 centov terde klaje, ali pa še manj.

Oral vinograda 1. verste daje v dobrem letu okoli 50 veder vina; 2. verste okoli 30 veder, in 3. verste okoli 15 veder. Toda ne le dobrota, ampak tudi plen nista v nobenem pridelku tako nestanovitna kakor pri vinu.

Oral hoste, postavimo, leščina daje kolja, če je dosti gosta, vsako četrto leto 40 butar po 12 kr., vsaka butara ima 50 kolov; pride na leto 10 butar. Verbe doraščene dajo vsako četrto leto vsaka okoli pol butare kolja po 15 kr. butara. Gojzdi pa dajo les za kurjavo in drugo, ter oral bližnjega gojzda vsako leto kakih 5 gold. vrednosti, daljni včasih še 30 kr. ne.

Oral spašinj srenjskih daje celó malo dobička, vsem srenčanom komaj polovico tega, kar dajo travniščne 3. verste. Lastne spašnje pa so vsaj enake košeninam 3. verste Um. K.

Narodopisje.

Še nekaj od Čičev.

Z radostjo smo brali v našem 73. listu nam po vsem ugodni popis Čičarije, ki ga je spisal verli domorodec gosp. J. Bilc, Bisterčan; le samo toliko še opomnimo, da Čičem se morejo po vsi pravici še prištevati z enako obleko in enakimi šegami vsi pod tem imenom ne le samo v Terstu, Reki in Kopru, temuč po celi Istri dobro znani prebivalci Vodiške lokal-kapelanije in cele fare Laniške *), ktera je dobre 3 ure dolga in obsega 12 sel (vasí), katerih stanovniki so več ali manj oglarji, izdelujejo velike lopate za žito in mnogo druge lesene robe. Koliko tisuč goldinarjev pride iz Tersta in drugih isterških mest vsako leto v to faro za oglje iz lesnine, bi ne verjel, kdor sam ni vidil. Cele trume teh Čičev, možkih in žensk, mladih in starih se vsaki petek z dobro otovorenimi mulami, ktere imajo vsaka svoj zvonček na vratu, vlečejo narveč v Terst, da na samotnem Krasu vsakega strah obide, kdor sreča te črne konjike z belimi, tesnimi in dolgimi hlačami in jih ne pozná in ne vé kako in kaj. V nedeljo zjutraj pridejo veseli s polno mošnjo nazaj.

Res je, da so nekdam slabe in nizke s slamo krite hiše imeli; al kdor 8 let že ni bil v Laniščah, bi se sedaj zavzel nad njih visokimi in snažnimi pohišti; tudi ceste od vseh strani so popravili kolikor mogoče tako, da se sedaj, kar pred ni bilo mogoče, s kočijo lahko pride do novega farovža, ki je eden naj lepših v Istri. Tudi novo pokopališče so napravili zunaj vasi po trudu in prizadevanji mnogo častitega njih farmana g. Jakoba Marčelja, ktere ga skerb je sedaj, ko je novi farovž napravil, napraviti tudi novo hišo Božjo. Da ob kratkem rečem: Laniščani napredujejo vsako leto v lepšanji svoje vasi, pod ktero se razprostira lepa tri četerti ure dolga pa ozka dolinica z mnogoverstnim žitom in dobrim senom, toda, žalibog! z malo sadnimi drevesi. Omenjeni gospod župnik, poslavljeni z zlato svetinjo ob času prekucij avstrijskih, so napravili poleg farovža na živi skali z velikim trudom lep vert, ktere ga hočejo nasaditi z mnogimi drevesi in tertami za poskušnjo, zakaj tukaj ni terta navadna.

Opomnim še, da morebiti nikjer v Istri ni toliko bistre, dobre in zdrave vode, kakor v ti fari; vsaka vas, razun Sluma, ima svoj živ vodnjak, kteri nikoli ne usahne. V dobrih letinah pridelajo razun sternenega mnogo zelja, koruze, krompirja itd., po dobro vino pa gredó večidel na Draguščino. Velike črede ovác velikega plemena jim dajejo mnogo sira, dobrega mesa, kož za mehove, ki jih prodajajo v Terst za kožuhe in na Krajnsko v Teržec. Ti Čiči, nekdam po

pravlici strahoviti volkovi, so se sedaj ukrotili, da so kakor jagnjeta. V Buzetu (Pinguente) je njih okrajna gosposka. Toliko o Čičih Laniških.

Sedaj pa še nekaj od jezika čiškega. Res! čuden je jezik čiški, pa ciganski ni, in se je med Čiči, ki jih je Bilc popisal, samo v Žejanah, Munski fari, pa tudi tukaj le slabo ohranil. Kdor hoče slišati lepo govoriti ta (vlaški, cerebirske) jezik, naj gré v podnožje Učke, v Susnjevico in njene podružnice: Novovas, Jesenovik in Litaj. Sicer se govori (gana) vlaško še tudi po Berščini (Berdo), proti Pasu, toda ne deleč okoli.

Ker sem dvé leti prebival med tem ljudstvom, sem se mogel hoté ali nehoté tudi njegovega jezika navaditi, ker nikoli nisem slišal teh ljudi med seboj drugače govoriti, akoravno znajo tudi lepo po istrijansko kramljati s ptujcom. Kar jez vém, med vsemi temi nar gerši govore Žejanci. V Laniščah sem se dostikrat za kratek čas z njimi po vlaško zgovarjal, drugi pa so nas debelo gledali in se čudili. Naj podam „Novicam“ *) par besed jezika čiškega (vlaškega): Cerkev imenujejo baserike, kruh — pere, lepa deklica — mušato fetice, hodi sem! — oč vire! kamo greš? — kotro meri? danes — astez, jutri — domerece, pojdi spat — pas dormi, vrag naj te vzame! — draku te cire! moliti Boga — domnu roga itd. Posebno pri njih je pa to, da sami med seboj le po vlaško govore, in zato otroki po 8 do 10 let stari le malo istrijansko razumejo. Ne molijo nikoli v tem jeziku, ampak le po istrijansko (horvaško); vendar se more v tem jeziku vsaka molitev zložiti, ktera koli se hoče. — Pomojih mislih je ta jezik iz mnogih drugih zložen; iz začetka se zdí vsakemu gerd, kadar se ga pa človek navadi, se mu dopada in mu teče kakor namazano kolo. Jak. Sajovec.

Pristavek zastran čiškega jezika. Tudi iz Zagorja nam je pisal gosp. Fr. Žnidaršič, ki je kot rokodellec veliko sveta obhodil in se tudi nekoliko vlaškega jezika naučil, da jezik Žijancev in Muncev je vlaški. „Ko sem domú prišel — piše Žnidaršič — sem prenočil nedeleč od Bistrice v veliki Bukovci; pride tudi priletna Čička prenočiša prosit; gospodar ga ji dovoli pa jo vpraša: iz ktere vasi da je. Ko slišim, da je iz Žejan, me popade radovednost zvediti: ali jezik Žejanski in Munski, kteri pri ljudeh sploh za ciganskega veljá, ni morebiti vlaški (wallachisch). Poprašam tedaj babo: „štjuje rumonješte šoponjasa? Odgovori mi: „nu štijo nu“, pa hipoma umolkne kakor da bi se sramovala tega jezika; jez pa sem bil sedaj prepričan, da je ta jezik vlaški, gotovo pa popačen kakor nemški kočevarski. Da bi pa tudi drugi sosedni Čiči razumeli in govorili vlaški jezik, ne morem poterediti.“

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gorice 17. sept. Pri vas v Ljubljani se bo že kmali začelo novo šolsko leto, pri nas v Gorici pa se je še le staro izteklo, za gimnazijalne šole sicer že konec preteklega mesca, za realke pa še le sred tekočega. Bila pa je zahvalnica realnih šol toliko slovesna, da javalne kje tako. Gospoda Miroslav Šmid in Miha Komel, oba sloveča godca in namestivna učitelja na tukajšni realki, poslednji že davno znan po vsi ipavski dolini za ravno tako izverstnega organista kakor šolskega učitelja, sta bila nagovorila svojega prijatla gosp. Hoffmann-a, vodja vojaške glasbene družbe zdaj tu bivajočih cesarskih lovcev, naj bi tudi pri zahvalnici godbeno sv. mašo, po ravno tem mojstru zloženo, godel, z svojo „bando“. In tako je bila res ta zahvalnica tako izverstna, da malokje tako, in cerkev polna, da so šolarji ko-

*) Lanišče so tri ure nad Buzetom, od vseh strani s hribi obdane, pa še dosti priljudne. Pis.

*) Ako bi utegnil kdo naših nemških pisateljev porabiti za kak svoj spis ta in uni sostavek iz 73. lista „Novic“, prosimo, da naj pové, odkod ga je vzel. Mi nimamo nič zoper to, ako se narodopisi iz „Novic“ in „Koledarčka“ predstavljajo v nemški jezik, marveč nas še veseli, vendar moremo terjati, „vsakemu svoje!“ S „Kočevarji“, „Soričani“ itd. ni bilo povsod tako. Vred.

maj več prostora imeli. — Druga posebnost slovesnega letnega končanja pa je bil prvi letopis tukajšne že štiri leta trojnorazredne realne šole. Razun navadnih naznanil takih spisov obsega ta letnik tri posebno zanimive sestavke: dva sta od slovečega g. Pfeiffer-ja, privatnega inženirja in mehanikarja, ki že od začetka vpeljanega 3. razreda v tem razredu prostovoljno in brez plačila uči kemijo, v nedeljski šoli pa tudi tehnologijo in obrislovje (Projektionslehre), in ki je verh vsega tega podaril ti šoli že cel „fizikalen kabinet“ dragega orodja za naravoslovske poskuse. Drugi sestavek pa je od gosp. Miroslava Šmida, še prav mladega pa kaj sposobnega namestitvenega učenika predmetov tehniških. — Prvi teh treh važnih spisov govori o uči obrislovja, drugi o brezvestnem ravnanji rokodelskih mojstrov s svojimi rokodelci; tretji pa v djanski rabi zemljomerja. Imela pa je letos vseh skup realna šola v treh razredih 32 Slovincov in 72 Neslovincov (Furlanov, Lahov in Nemcov), tedaj vseh 104; glavna delavniška v štirih razredih 246 Slovincov, 331 Neslovincov, obojih 577; glavna nedeljska 150 Slovincov in 129 Neslovincov, obojih 279; nedeljska risarska pa brez razločka narodnosti, skupno 117; tedaj realna z nedeljsko risarsko 221, glavna delavniška in nedeljska 856. — Prihodnje šolsko leto se začne, kakor za latinske, tudi za nemške šole o vseh Svetih. Ta sočasni začetek obeh sol, in sicer še po stari občni navadi o vseh Svetih, je nam na Goriškem in po vsem Primorskem naj bolj všeč — posebno zavolj bendime, naj večje razveseljevalke šolarjev. Naj bi le bilo tudi še pri sočasni sklenitvi šolskega leta za oboje ostalo pri starem! Toda ta lepa združenost je razderta že nekaj let, in letos so bile nemške šole celih 14 dni za latinskimi. Kako neugodno in zoperno je to ne le šolarjem, temuč tudi njih starišem in hišnim gospodarjem, ni dopovedati. Kolika britkost za nemškošolce, da morajo še ostati, kadar njih latinskošolski stanišni in mizni tovarši, sovaščani, sorodniki in celó bratje že odhajajo na vesele šolske praznike! Kakor duše v vicah zdihujejo po rešitvi in hrepené iti s poprej rešenimi. Kako pa morejo pri takih britkih čutilih imeti še kaj veselja za nadaljavo učenja? In koliko se li tudi zares naučijo ob času te tlake? Pa tudi kako nadležno, zamudno in dnarožertno je to ločenje posebno za take stariše, ki imajo po več sinov naenkrat v šoli v ravno tistem mestu in v stanišču; iti danes po latinskošolca, čez teden ali dva tedna pozneje pa še le posebej po nemškošolca, in tako, namesto vse opraviti z eno potjo, za vsakega posebej pot delati, za vsakega posebej stanino in hranino plačevati in domače opravke po večkrat zamujati! Tudi hišnim gospodarjem, pri katerih stanujejo šolarji, bi bilo mnogo ljubše vse plačilo skup prejeti in vse hranjence en dan iz hiše na dom odpraviti. — Naj bi dotične sl. oblastnije prevdarile take važne družinske razmere, in naj bodo prepričane, da kolikor bolj porajtajo na take pravične želje občinstva, toliko bolj so spoštovane.

Tomaz Mozetič.

V Gorjah na Koroškem. (Konec.) Ob devetih 9. septembra sta šla presv. cesar in cesarica k svetej meši, i zatim se peljala iz Št.-Mihora skoz našo dolino proti Podkloštru (Arnoldstein).

Povsod so Slovenci stali pri svojih slavivnih vratih i pozdravljali Nju Veličanstvi. V Šumerčih (Emersdorf) se je začelo veličanstveno slavlje. Ziljani so že v Št.-Mihoru prosili deželnega glavarja po Šumerskem županu Sebastjanu Izepu Marfarju v Šumerčih, da bi se jim dovolilo slavično spremiti presvetlega cesarja i cesarico na konjih jezdeč. I to se je dovolilo pa pod to pogodbo, da povelnik vseh jezdcov je verli naš Marfar, Seb. Izep i da skerbno pazi na red, da se cesarska vožnja nikakor ne smé motiti ali zadrževati i da se ljudem ali živini nekaka škoda ne prigodi. Škode se ni bilo treba bati, ker skoro vsaki Ziljan zna se dobro obhoditi s konji, i že fantič, komaj 10 let star, spravi konja na paši k sebi ga vlač i vozi tako

dolgo, da ga spravi k nekemu plotu, zleze na plot i raz plot smuk! na konja i da ga jezdi brez uzde i sedla v dir i skokoma. Zato se zberejo Šumerčani, Šenpavčani, Miševčani, Sekovičani i iz drugih bližnjih vesí na konjih v Šumerčih; Bistričani pa, h katerim so se potle pridružili tudi Zahomčani i Drevljani pri svojih slavivnih vratih blizo mosta zilskega. Vseh konjikov je bilo 95 (pet in devetdeset) pod poveljstvom Sebastjana Izepa Marfarja. Ko se je strelanje in zvonjenje začelo na znamenje, da se bližate Nju Veličanstvi, so naši konjiki jo zapeketali s svojimi tremi zastavami iz Šumerič skoz Čajno i čez Zilo, kjer so našli vso Bistrico zbrano. Ima več ko 100 hiš. Ko se cesar i cesarica pripeljeta v Šumerče, jih ljudstvo pozdravlja radostno klicaje smesoma „živio“ i „vivat!“ Dve devici praznično po zilsko oblečene pristopite k cesarskemu vozu i podaste na okrožnikih položena dva lepa svezka cvetlic i jedna izmed nju Franca Izep, Marfarjeva progovori: „Majestät! zur Erinnerung an Gailthal!“ ali po naše: „Veličanstvo! da se spomenjate Ziljanov!“ Ko cesarski vozovi čez zilski most pridirjajo, je bilo prekrasno pogledati na prostornem ravnemrodu postavljene konjanike naše v redu po obeh straneh ceste, malo dalje blizo osemdeset deklet praznično oblečenih med njimi jedna kakor nevesta, jedna kakor družica, i velika množica sveta i so vpili „vivat!“ Seb. Izep, Marfar je izročil rudečo-belo zastavo Bistričanu Janezu Valnarju Košičovu, izsluženemu c. k. stražmestru, da kakor zastavnik (bandirar) prvi dirja i sprovod redovno vozi, i mu je oistro prepovedal, nikogar pustiti jezdit pred voz cesarski, temoč da imajo po zapovedi vsi konjiki dirjati za vozovi cesarskimi. Marfar sam se vsede na svoj vožič, da se pelje od zada za celim sprovodom. Vse je šlo nekaj časa lepo, pa z grozo i gnjevom vidi, da zastavnik v jeden mah podboduje konja, priklonivši rudečo-belo zastavo pred cesarjem i dirja skokoma pred cesarski voz. Pol konjanikov se vdere za njim. Marfar ne vé, kaj se godí. — To le je bilo. Nju Veličanstvoma je dopadel ta konjaniški sprovod i presvetli cesar sami so iz svojega voza z roko mahnivši zastavniku i našim Slovencom glasno zaukazali: „Die Hälfte Reiter voraus!“ I tako je šlo po vlastnem ukazu cesarjevem vse urno i radostno naprej.

Skoz našo gorjansko faro (Göriach) je šel sprevod pa takole. V Gorjah začnejo naterklati (trijančiti, vbrano zvoniti). Cesta že davno prazna, naši ljudi zbrani pri slavivnih vratih pred dreveljsko vesjo. Tukaj sem bil jaz poveljnik i zaukažem, da, kdorkoli sadaj po cesti pride iz sprovida cesarskega, ga pozdravimo s trikratnim „živio!“

Iz Drevljan pridirja 8 konjanikov, pa se postavijo k nam v red; mi zakličemo jim trikrat „živio!“ Sadaj pride 12 naših deklet v pintelnih po zilsko oblečenih i stopijo v prvi red: mi jih pozdravimo sopet s trikratnim „živio!“ Po cesti priderči jeden voz z deželnim poglavarjem, malo pozneje jeden voz cesarski — vsakega smo sprejeli s serčnim pozdravom slovenskim. Blagorodni naš deželni poglavar zakliče na nas: „V pol ure se pripeljate Nju Veličanstvi!“ — Cesta spet prazna. Sadaj vidimo dolgi red konjikov naših pridirjati skokoma, rudečo-belo zastavo pred njimi. Konjike spet pozdravimo, kakor smo do sadaj pozdravljali. Tu se malo zadržijo, na besedo zastavnikovo v red se postavijo, naši Drevljani se jim pridružijo i sadaj letí napred vsa četa (Truppe), kakor na perutih. Cesta spet prazna. V naj hujšem skoku priletí na konji Janez Oberekar Projbistriški, zavpije na nas po slovensko: „Prvi voz ko pride, v njem sta cesar i cesarica!“ Zavpije na nas, i ni ga bilo več viditi. Sadaj zagledamo po ravnej cesti proti nam priderčati cesarjev voz. Razložno i gromovito zakličemo trikrat „živio“. Voz se zastavi i se pelje tako lagahno, da smo vsi prav lahko i lepo vidili cesarja i cesarico. Za Njima pridirjajo spet naši Slovenci z zastavama. Sprevod je šel, dalje skoz Drevljane (Dreulach), Drašče (Draschitz), Strajoves (Hohenthurn) na Vrate (Thörl), kjer se križate cesti stara i nova. Odtod po noveji cesti na Zilico (Gailitz), tam

se obernejo naši konjaniki po starem potu memo Šerarja čez stari most do Podkloštra, kjer so se postavili pred vesjo v dolgi red poleg ceste. Cesar i cesarica pa se po novejši cesti peljeta do reke Zilice, kjer se je imel položiti i blagosloviti ustanovni kamen novemu mostu v pričo Nju Veličanstev. Zraven rečišča Zilice na produ je bilo novo izkopano rečišče globoko, prostrano i suho i v njem napravljena prostorna ograja iz brinja prav ukusno, v ograji na zapadni strani oltar, na izhodni veliko rudeče-belo nebo (Baldachin), pod nebom dva prestola za cesarja i cesarico; okolo te ograje visoki nasipi proda (peska) i na nasipih klopí le višje i višje tako, da so tudi od zadej stoječi v ograjo mogli viditi obrede blagoslovljenja; na dveh straneh ograje dve ogromni piramidi zeleni i nad njima so se zibale po tri velike zastave. Tukaj so čakali cesarja i cesarico Terbižani v vojaški opravi z godbo i zastavo vojaško, prečastitljivi g. knezo-vladika iz Celovca Vojteh Lidmanski, dva g. korarja i 14 duhovnikov, g. uradniki podkloštarski, mnogo gospodov, gospej in gospodičen i veliko svetine (ljudstva). Kamen se je blagoslovil, v njega se položila bakrena skrinjica, v katero so se djale listine podpisane, zadevajoče blagoslovljenje kamna i zidanje novega mosta. Skrinjica se je spojila (verlöthen) i kamen se je zazidal i tudi spojil, vse v pričo Nju Veličanstev, gospóde i ljudstva. Na rudeči baršunasti blazini so podali cesarju sreberno kladvo, s katerim so trikrat po obredu kamen udarili, zatem pa kladvo podali cesarici, ktera je ravno to storila. Med blagoslovljenjem se je pripeljalo šest naših Dreveljskih praznično po zilsko oblečenih deklet; berž kakor jih straža zagleda, prime prvo izmed njih za roko i pelje vse na prvo klop na nasipu i reče tam stoječim gospóm i gospodičnam: „lepo prosim, ognite se tem dekletom i storite jim prostora“. Stale so na paradi. Po blagoslovljenji sta se peljala cesar i cesarica do Podkloštra. Tam v dolgem redu poleg ceste stoječi zilski konjaniki priklonijo svoje zastave i zakličejo krepko „vivat!“ V Podkloštru so bile tudi vrata slavivne i mnogo zastav, — tam so konje prepregli i še tisti den sta se peljala cesar i cesarica skoz Belak v Celovec, drugi den skoz Velkovec v Maribor, Nemški Gradec, v Beč (Dunaj).

„Kako ste se smeli podstopiti pred voz cesarski jezdit zoper mojo oestro prepoved?“ zakliče Marfar na zastavnika naših konjanikov“. Zastavnik veselo zasučje zastavo pa pravi: „Presvetli cesar sami so nam ukazali!“ Sadaj se je Sebastjanu Izepu skerb odvalila od serca, njegov poprejšni strah i gnjev na zastavnika se je spremenil v radost i veselje. Konjaniki naši pa — da po serbsko povem — „vratíše se kuči veselo pevajući“. — Zastave i venci ostanejo še osem dní po naši zilske dolini, tiste tri zastave pa, s kterimi so konjaniki slovenski Nju Veličanstvu spremljali — bodemo hranili Ziljani v spomen tega veselega dneva. Jaz pa ponovljam le še tisto besedo, ki jo je Franca Marfarjeva progovorila: „Presvetli cesar, presvetla cesarica! da se spomenjata Slovencev!“

Matija Majar.

Novičar iz raznih krajev.

Gospodarska (kmetijska) družba dunajska bo prihodnje leto mesca majnika napravila veliko razstavo poljskih in gojzdnih pridelkov iz vseh dežel našega cesarstva, od ktere smo v našem listu že omenili in bomo kmali še več povedali; danes le to naznanjamo, da je c. k. ministerstvo dovolilo, da vse blago za to razstavo se bo po cesarskih železnicah tje in nazaj zastonj peljalo in tako vsakemu pošiljanje polajšalo, kdor koli bo hotel svojih pridelkov kaj na Dunaji na ogled postaviti. — V nogradih okolice Lugoške na Ogerskem bojo letos dvakrat brali, ker en del grojzda je že sedaj prezrel, drugi del pa je še zelen. To pač očitno razodeva tisto napako, ki se tako pogostoma nahaja, da v enem nogradu je zasajenih preveč mnogoverstnih plemen. — 13. dan prihodnega mesca bo precej pozno zvečer luna merknila; to ni si-

cer nič nenavadnega; nenavadno je le to, da se tabart ne vé: ali bo vsa merknila ali le na enem kraju. — V Tahlovicu na gradu cesarja Ferdinanda so pokazali te dní na Dunaji zbranim naravoslovcem 37 let starega konja, ki ga je še rajnki cesar Franc jezdaril in sedaj zadnji kruhek vživa. — Po časnikih je še polno popisov slovesnega kronanja rusovskega cara; čudno pa je to, da tisti angleški časnikarji, ki bi bili nedavnej radi Rusa požerli, ako bi ga bili mogli, ga sedaj tako rekoč molijo. Tako se svet spreminja! „Veličasten je bil nek pogled, ko je metropolit moskavski položil roke na glavo cara in blagoslovil klečečega vladarja, ki se je potem vzdignil, z obema rokama biserov blišečo in na 6 milijonov rubljev cenjeno krono prijel in si jo sam polagoma na glavo posadil; potem je pokleknila carica pred-nj; car vzame svojo krono z glave, se ž njo enmalonjenega čela dotakne, potem ji pa posadí manjšo krono na glavo, ktero so ji štiri góspé z zlatimi iglicami na lase pripele. — Po Parizu se razširja neverjetna govorica, da bo cesar Napoleon, pridši iz toplíc domú, Francozom, kterim je rado dolg čas, kaj novega povedal, namreč, da misli domá in zunaj dosedanje politiko premeniti in v ta namen zbor sklicati, v kterebo bojo prišli tudi taki svetovavci, ki niso z Napoleonovo vladijo zadovoljni, ki so pa sicer veljavni možje. — Ravno tako čudno je pa to, da Napoleon pripustí, da Manin, glavár laških prekucij, smé očitno v Parízu naberati doneske za tistih 100 kanon, s kterimi si hočejo Talijani „samostojnost talijansko“ pristreljati. — Na Španjskem je oklicana ustava od leta 1845, popolnoma osnovana po ustavi francozki. — Razpor med angleško-francozko in med napolitansko vlado je tako deleč prikipel, da je poslanec avstrijski baron Hübner 9. dan t. m. prišel h kralju napolitanskemu o ti zadevi. — Turškemu sultanu je poslal naš cesar slavni red sv. Štefana v brilantih. — Vlada švajcarska z vjetimi 460 rogovileži v kantonu Neuenburgu prav rahlo ravná. — Govori se, da so se obravnave zavolj Černogore že začele. Sultan terja, da naj Černogora spoznava turško vlado kot verhno gospodstvo; pariški časniki menijo, naj bode Černogora vprihodnje tako kakor Serbija. Kaj mislijo o tem druge vlade, se še ne vé. To je gotovo, da je car Aleksander po černogorskem poslancu Medakoviću knezu černogorskemu spet zagotovil tistih 8000 zlatov (cekinov), ki so jih v pomoč revni deželi že od leta 1721 dobivali vladiki černogorski iz Rusovskega.

Ob vódi.

Kak mirne so vodé,
Kak bistre, krasne;
V nje sijejo zvezdé
Tak svitle, jasne!

Pa kane kapljica,
Sred vode kane;
In voda zašumljá,
Sé v krogu gane;

In dalj in dalj našir
Verté se krogi;
Pa koj se verne mir,
Je vse spet v slogi.

Spet mirne so vodé,
Spet bistre, krasne,
V nje sijejo zvezdé,
Tak svitle, jasne.

Serce, naj bi ti b'lo
Enako vodi,
Tak mirno in jasno
Pri vsaki zgodi.

Naj, kdar strasti prepír
Začutiš v sebi,
Bi hitro vernil mir
Se tudi tebi;

Da strastni bi te šum
Ne gonil v krogi,
Da ti in bistri um
Sta vedno v slogi;

Da božja milost v té
Jasno sijala
Bi, kakor na vodé
Zdaj zvezda zala!

Rodoljub Ledinski.

 Gospodarje naše, kteri hočejo poskusiti tudi v naših krajih poterjeni bivec (posebno ogeršično sorto), opominjamo s temi versticami, da ta ali k večem prihodnji teden je zadnji čas ga sejati, in da se dobiva pri gosp. fajmoštru Zalokarji, oskerbniku družbinega verta na spodnjih Poljanah v Ljubljani. Njegove cvetlice so dobra paša čbelam spomladi, ko je še ne dobivajo drugod; ajda ali korenstva se dobro obnašajo po nji na ravno tisti njivi.